

спалнѣтъ вѣтрѣ бѣше отворенъ ; записи бѣхъ расвѣрлены тукъ тамъ, и между тѣхъ управительъ на полиціѣтъ намѣри единъ бѣлѣжкѣ, която съдържаваше слѣдующето :

«Вѣтрѣ въ тойзи ковчегъ вложихъ и прикѣтахъ днесъ 25 Ноември 1839, слѣдующето количество : 8,000 минца въ вѣзельтъ подъ бѣлѣгъ А. 4,000 икусофрангы, въ вѣзельтъ подъ бѣлѣгъ Б. 5,000 полимперіяла рускы въ вѣзельтъ подъ бѣлѣгъ В.»

Вѣтрѣ въ ковчегътъ нищо друго не ся намѣри освѣнъ една злата и съ елмазъ облѣпена ножница отъ единъ персійскы мечъ отъ двѣтъ страны острѣ, на който отъ двѣтъ страны бѣше съ готическы буквы издѣбано и мето Н. Воитиди, 1830. Острото го нѣмаше, както нѣмаше и всякытъ златы и сребрны сѣдове отъ къщѣтъ, както нѣмаше конаря Паскаля, слугѣтъ Ангели и дѣвця оногось шигѣртинъ Теофилакта. Полиціѣта като извади вѣнъ групътъ на г. Воитиди ; запечата вратата на спалнѣтъ ; послѣ залови да придирва и другытъ стаи, и първо отиде въ стаятъ на Теофилакта. Прѣтрѣси ковчегътъ му, въ който намѣри единъ вързопъ писма отъ разны пріатели и доманини на Теофилакта, който бѣше както ся оказваше отъ Кытирѣ, а между тѣми писма имаше и едно което носяше неговътъ подписъ и съдържаваше слѣдующето.

«Любезна и вождѣнна ми Госпожице ! Отъ шесть години на самъ съмъ шигѣртинъ на Господаря си бащѣ ти и отъ шесть години сърцето ми ся топя мълчаливо, като не смѣ нищичко да подума. Днесъ обаче рѣшавамъ ся вече да припаднѣ на милостытъ и на великодушіето на едно същество нѣжно и чувствително като тебе, Госпожице. Обычамъ ти ! влюбѣнъ съмъ страстно въ тебе ! Ще мя направишь най-честитытъ отъ чловѣцытъ ако въсприемешъ израженіето на тоза чувство, което може бы или да мя погуби или да мя направи най-честитытъ отъ смъртнытъ.

На Госпожица Филта Воитидовѣ

Смирный твой обожатель

На 2 Марта 1842 въ Букурѣщъ

Теофилактъ.»